

Hồi Thứ Bảy Mười Một

NGHĨA KHÍ HIỆP SĨ

Cổ Thu Linh trầm tư giây lát nói:

- Ta cũng không thể phán đoán được.
- Chắc không những chỉ một người đến núi này đâu?
- Điều này tỷ tỷ cũng chịu thua!
- Tỷ tỷ có kế sách gì đối phó với họ chẳng?
- Ta phải về cung xin chỉ thị của phu nhân.
- Tỷ tỷ, tiểu đệ muốn nói một điều...

Cổ Thu Linh mỉm cười nói:

- Đệ cứ nói.
- Tiểu đệ nói ra tỷ tỷ chớ trách nha...
- Được, đệ nói đi.
- Tiểu đệ lúc ở Tường Phủ đã hứa với Tường phu nhân rằng đệ sẽ xách đầu hung thủ đến gặp người.
- Hừ! Lúc đó, đệ cứ cho tỷ tỷ là hung thủ...
- Ta đã đoán biết điều này rồi.
- Những gì trước kia tỷ tỷ nói là sự thật chứ?
- Đinh đệ vẫn còn hoài nghi tỷ tỷ sao?

Đinh Hạo thành khẩn nói:

- Chẳng phải nghi ngờ, xin một lời xác nhận của tỷ tỷ dặng tiểu đệ an tâm ra sức tầm hung.

Cổ Thu Linh bằng giọng điệu sắt đá nói:

- Thế thì ta thành thật phụng cáo với đệ, ngoại trừ một số bí mật liên quan đến bản cung, ngoài ra ta chưa nói câu nói hư dối với đệ cả.

Đinh Hạo chấp tay xá dài nói:

- Thế thì tiểu đệ yên tâm lắm, tin rằng tỷ tỷ với đây cũng chẳng buông tha hung thủ, chúng ta nên liên lạc với nhau chứ?

- Dương nhiên!

Đinh Hạo liên tưởng đến lời nói của Uy Linh Phu Nhân đối với Hắc Nho,

chẳng biết có ý nghĩa gì, chắc đây là vấn đề ân oán của cung ấy, dù có hỏi y cũng chẳng tiết lộ đâu dù muốn dù không vẫn có một ngày nào đó sẽ sáng tỏ, hắc nghị tối đây bèn luyến tiếc nói:

– Tiểu đệ... xin cáo từ xuống núi?

Mặt mày của Cổ Thu Linh bỗng xịu xuống buồn bã nói:

- Đệ phải lên đường thôi, mong rằng chúng ta sẽ gặp lại.
- Xin thay mặt đệ tạ hậu lễ của phu nhân...
- Đệ đã cảm tạ rồi mà!
- Thế thì tỷ tỷ hãy thận trọng!
- Ta... tiểu đệ thêm một dặm đường nữa?
- Tiểu đệ ngàn dặm vẫn phải ly biệt, cứ từ giã tại đây hay hơn.

Cổ Thu Linh buồn bã cười nhạt nói:

– Thôi đệ đi đi!

Đinh Hạo ngại rằng nói tiếp chẳng cầm lòng được, tâm ý của Cổ Thu Linh đã biểu lộ rõ mồn một, nàng đã để xúc động mối tình đậm đà không sai, trước khi tình huống của Mai Ánh Tuyết chưa hoàn toàn ngã ngũ mình chẳng thể gieo thêm món nợ tình mới, bằng không sau này chẳng thể giải quyết được, hắc nghị thế bèn chấp tay xá biệt, xoay người chạy mất.

Nhưng lòng hắc trầm trong khôn tả, hắc cảm thấy đã phụ mối tình chân quý của Cổ Thu Linh mà buồn bã chẳng yên.

Rời khỏi chùa phi thân xuống núi gia tốc chạy nhanh, như thế hắc cảm thấy nhẹ nhàng đôi chút.

Hắc vừa chạy vừa suy nghĩ lung tung, nhất là hình bóng hồng nhan tóc bạc đã mất đi ký ức này lại hiện ra trước mắt, tại sao y giống người mẹ chết đi của mình quá thế?

Thình lình, bên tai hắc văng vẳng tiếng phát phơ tà áo trong gió, bất giác rung mình nhủ thầm: Trong cảnh rừng núi này cũng có khách dạ hành sao, hắc liền ẩn mình vào trong bóng tối theo dõi.

Chỉ thấy một trung niên văn sĩ và một ông lão mặc chiếc áo lam tuổi độ sáu mươi chạy song song tới.

Ông lão cổ hí đảo mắt dòm ngó xung quanh nói:

– Chỗ này yên tĩnh có thể nói chuyện được.

Thế rồi hai người cùng ngồi trên tảng đá.

Trung niên văn sĩ cất tiếng nói trước.

– Chắc các hạ đã nghe nói việc Hắc Nho xuống núi chẳng?

Đinh Hạo giật bắn người lên, cố gắng định tâm lắng tai nghe ngóng.

Ông lão cổ hi trầm giọng nói:

– Lão phu nghe nói rồi bây giờ thế nào?

– Chắc các hạ biết nguyên do Hắc Nho tái xuất giang hồ chứ?

– Thì những người tham chiến trận đánh Mang Sơn năm xưa phục thù chứ còn gì nữa?

– Đúng thế, các hạ tính sao đây?

– Lão phu đã rời khỏi giang hồ từ lâu!

– Hắc không buông tha các hạ đâu?

– Nếu hắc tìm gặp lão phu đành chịu thôi!

Trung niên văn sĩ cười khanh khách nói:

– Đường đường Cửu Cung Kỳ Hiệp lại nói lời như thế sao?

Đinh Hạo âm thầm nghiêng rằng, Cửu Cung Kỳ Hiệp Phi Văn Độ đứng tên hàng đầu trong danh đơn mà sư phụ đã giao phó, không ngờ đêm nay lại gặp y trên hoang sơn dã lĩnh này, y nói chịu tội quả thật y phải chịu tội thôi!

Cửu Cung Kỳ Hiệp trầm giọng nói:

– Nếu không chịu tội thì lại thế nào?

– Tại hạ xin cống hiến một lương kế?

– Lương kế thế nào?

– Trước mắt, Vọng Nguyệt Bảo Chủ Trịnh Tam Giang đang liên hợp chín đại môn phái và các cao thủ giang hồ, cùng nhau tìm mưu đối phó Hắc Nho, các hạ có ý tham gia chăng?

– Lão đệ chẳng ngại gian nan lên núi tìm kiếm lão phu, chỉ vì điều này chăng?

Cửu Cung Kỳ Hiệp xúc động nói:

– Năm xưa ta vì một niệm sai lầm tham dự vào thị phi tại Mang Sơn, sau đó ăn năn vô cùng, thật ra công án Cửu Long Lệnh có phải do Hắc Nho gây nên hay chăng thì còn thuộc nghi vấn, lão phu đã ẩn tích lâu nay, không còn ngó ngàng tới chuyện giang hồ nữa vậy.

Giọng điệu của trung niên văn sĩ bỗng trở nên lạnh lùng nói:

– Tuy các hạ đã ẩn tích, nhưng e rằng cũng chẳng yên vậy!

– Tại sao thế?

– Tại hạ tìm được các hạ, thì Hắc Nho cũng sẽ tìm được các hạ thôi!

Đinh Hạo thoát nghe giọng nói của Cửu Cung Kỳ Hiệp biết ngay y là một

quân tử chánh phái. Vừa rồi trở về núi sư phụ có lời dạy việc cũ bỏ qua hết, thế thì xem tình hình mới tính sau vậy.

Cửu Cung Kỳ Hiệp lạnh lùng nói:

- Lão phu đã nói rằng chịu tội thôi!
- Các hạ suy nghĩ kỹ lại xem?
- Lão phu không thay đổi ý kiến đâu!
- Các hạ đã quyết định như thế, thì tại hạ cũng chẳng thể cưỡng ép nhưng...
- Nhưng thế nào?
- E rằng các hạ phải hối hận!

Cửu Cung Kỳ Hiệp căm phẫn nói:

- Câu nói này có ý nghĩ gì?
- Chẳng có ý nghĩ gì, chỉ là một câu khuyến cáo thôi!
- Khuyến cáo? Ý người muốn nói nếu lão phu không bằng lòng đầu nhập Vọng Nguyệt Bảo thì sẽ gặp báo phục chứ gì?

- Tại hạ chẳng có nói thế!
- Nhưng ý nghĩ lời nói của người quá rõ ràng rồi?
- Các hạ đã nghĩ thế, tại hạ đành chịu vậy.

Cửu Cung Kỳ Hiệp ngồi bật dậy nói:

- Xin trình lên quý bảo chủ rằng, lão phu rất cảm kích người đã xem trọng, nhưng thân này đã lui khỏi giang hồ không thể phục sức nữa, xin người lượng thứ lão phu!

Trung niên văn sĩ chẳng nói năng gì nữa, gương mặt biểu lộ lên nụ cười nham hiểm.

Cửu Cung Kỳ Hiệp xoay người chạy đi.

Trung niên văn sĩ đợi Cửu Cung Kỳ Hiệp đi được khoảng cách hai trượng, bỗng lạnh lùng hét to nói:

- Đứng lại!

Cửu Cung Kỳ Hiệp dừng bước xoay mình, lạnh lùng nói:

- Có việc gì chẳng?
- Qui luật của bản bảo không phải bạn tức là thù, không cho phép có kẻ đứng giữa lộ tuyến!

Cửu Cung Kỳ Hiệp biến sắc, căm phẫn hét:

- Vương Tử Kỳ mi muốn sao?
- Đương nhiên tại hạ phải chấp hành nội qui của bản bảo!

– Mi muốn giết ta chẳng?

Cửu Cung Kỳ Hiệp mỉa mai nói:

– Một chiếc đầu sọ người cũng đem ra dọa người chẳng?

– Há há, các hạ kinh thường quá thế, có nghe thực Nhục Khô Lâu bao giờ chẳng?

– Nói sao! Thực Nhục Khô Lâu?

– Đúng thế!

Đinh Hạo nghe nói cả kinh, Thực Nhục Khô Lâu là vật của Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quang Đinh, mình đã chứng kiến ở ngoài Cách thế Cốc, ngay cả Tố y Tiên Tử cũng chẳng dám đụng tới, một lão phu tử của Hứa Mị Nương đã chết một cách thảm thiết với vật này, có thể biết được vật này lợi hại đến thế nào nhưng làm sao sọ người này lại lọt vào tay đối phương vậy? Y là truyền nhân của Phong Lưu Tôn Giả thượng quan Đinh, hay là lão ma đầu Thượng Quang Đinh đã được Vọng Nguyệt Bảo kết nạp chẳng?

Cửu Cung Kỳ Hiệp biến sắc, hoảng hốt nói:

– Đây là lợi khí giết người của Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quang Đinh mà...

– Các hạ quả là hạng người hiểu biết rộng rãi đúng là vật này đây!

– Mi là truyền nhân của tên dâm ma đó chẳng?

– Điều này các hạ chớ quan tâm làm gì, các hạ đã biết sự lợi hại của vật này, thì chớ ỷ có Cửu Cung Bộ Pháp mà muốn thoát thân được đâu, vật này ném ra sức mạnh tung phá cả trăm trượng vuông, chỉ cần một chấm nhỏ dính vào thân thì ăn hết da thịt của người!

Cửu Cung Kỳ Hiệp găm rống nói:

– Mi cứ ném vào!

Trung niên văn sĩ Vương Tử Kỳ cười hắc hắc nói:

– Nếu các hạ hồi tâm chuyển ý vẫn còn kịp, sự đau khổ thực nhục không phải dễ chịu đâu đấy!

Cửu Cung Kỳ Hiệp phùng mang trợn mắt nói:

– Lão phu quyết không giúp hủ tác ác đâu.

– Các hạ chết mà chẳng hối hận chứ?

– Lão phu đã có tuổi, chết cũng chẳng tiếc chi.

– Thế thì tốt lắm!

Đinh Hạo sức nẩy ra một ý, lập tức cởi áo ngoài đeo mặt nạ Hắc Nho vào, lượn mình sang một bên nhanh như điện xẹt, Cửu Cung Kỳ Hiệp nhanh tốc nhún mình nhảy vọt ra xa, Vương Tử Kỳ buông tay ném ra Thực Nhục Khô Lâu, Đinh

Hạo trườn người tới, hất tay đẩy ra một luồng gió mạnh như vũ bão.

Động tác của ba bên nhanh tốc khôn tả.

Không ai lại ngờ được có người thứ ba bất thành linh nhúng tay vào.

Thực Nhục Khô Lô ấy bị chưởng phong đánh bật trở lại, sau khi Đinh Hạo đẩy ra một chưởng, liền nhảy lùi ra sau hai trượng cúi người núp ở phía sau một cây đại thụ.

Gần như cùng một lúc đầu sọ người tung lên hư không “Ầm” một tiếng nổ vang xen lẫn một tiếng thảm rú của Vương Tử Kỳ thất thanh kêu lên, hấn từ trên tảng đá té lăn xuống banh xác thành mảnh vụn.

Cửu Cung Kỳ Hiệp xoay người sang, xúc động mãnh liệt nói:

– Vị đồng đạo nào đã cứu sống lão phu?

Đinh Hạo từ từ bước ra.

Cửu Cung Kỳ Hiệp đưa mắt nhìn tới, kinh hoàng kêu lên:

– Hắc Nho!

Tức thì toàn thân của y run lấy bầy chẳng dừng, ánh mắt bắn ra tia sáng hải hùng.

Đinh Hạo chăm chăm nhìn vào gương mặt của Cửu Cung Kỳ Hiệp bằng giọng điệu lạnh như tiền nói:

– Phí Văn Độ, không ngờ người vẫn còn tại thế?

Cửu Cung Kỳ Hiệp run rẩy nói:

– Người cứu ta chỉ vì phải đích thân giết ta chăng?

Đinh Hạo tiến tới vài bước nói:

– Đối với sự kiện Mang Sơn năm xưa, người có thắc mắc gì không?

Cửu Cung Kỳ Hiệp nghiêng răng nói:

– Ta chẳng thắc mắc gì cả.

– Ta hỏi người có cảm nghĩ gì đối với công án đó?

– Vẫn là một nghi án chưa được sáng tỏ!

– Tại sao năm xưa người phải ra tay?

– Vì công lý võ lâm!

– Bây giờ người thấy sai lầm chưa?

– Có lẽ trùng ác kế của kẻ gian, nhưng cũng có lẽ đúng lý thôi.

– Nếu bây giờ ta giết người thì người nghĩ thế nào?

Cửu Cung Kỳ Hiệp run bắn người lên, thụt lùi ra sau một bước nói:

– Trong chốn giang hồ lúc nào có sức mạnh cũng là đúng lẽ chứ không có

công lý, ta chẳng còn lời gì nói nữa!

– Hứ! Gần cả ngàn cao thủ đối phó một người mà bảo là có công lý sao?

– Nói làm chi vô ích, người cứ hạ thủ đi!

– Người không phản kháng sao?

– Họ Phỉ này có tệ lắm cũng chẳng chịu nhắm mắt chờ giết đâu, có chết cũng phải chết cho ra một chân võ sĩ vậy.

– Thế thì bản Nho làm vừa lòng người, hãy rút kiếm tự vệ mau!

Dứt lời, hắc đã hất kiếm trên tay trước.

Cửu Cung Kỳ Hiệp Phi Vân Độ vung kiếm ra, Đinh Hạo tăng hắng một tiếng, vận khởi sáu thành công lực tấn công một kiếm, thật ra hắc không muốn đả thương đối phương, và trông y chẳng phải là hạng người tà ác mà lại rất có khí phách anh hùng, kiếm đã chém tới người liền ẩn mất, Đinh Hạo xoay người lại thì Cửu Cung Kỳ Hiệp đã đứng ngoài một trượng.

Cửu Cung Bộ Pháp quả nhiên huyền diệu vô song nhưng y chẳng dám đào tẩu, vì Cửu Cung Bộ Pháp chỉ tiện dụng đối địch ngay hiện trường, chứ không thể dùng giúp y thoát thân, bộ pháp và thân pháp khác nhau là thế.

Đinh Hạo tuy không tinh thông bộ pháp kỳ môn này, nhưng vẫn thông thạo đôi chút, suy nghiệm giây lát sau, hắc bèn nhún mình ra tay lần nữa, nhưng cái nhảy vọt này chỉ là hư chiêu, bóng người thấp thoáng hắc đã triệt được tiên cơ chế địch trước, chuyển mình đối chiêu vung kiếm chấp ngang đối phương, mũi kiếm nhanh như điện xẹt trở vào trước ngực của đối phương.

Cửu Cung Kỳ Hiệp cười thảm thiết nói:

– Hắc Nho người cứ hạ thủ vậy!

Cặp mắt sắc bén của Đinh Hạo chiếu vào gương mặt đối phương chậm rãi nói:

Phỉ Văn Độ, bản nho trông hành vi của người chánh trực, đêm nay buông tha người, và hy vọng người vẫn giữ bản ý lúc này chớ xen vào thị phi giang hồ, lo an dưỡng tuổi già của người đi.

Cửu Cung Kỳ Hiệp quá đổi kinh ngạc, chẳng thể ngờ Hắc Nho lại buông tha mình, tức thời xúc động vô cùng miệng mấp máy cả buổi, mới ngập ngừng nói:

– Các hạ làm cho lão phu quá cảm động ngạc nhiên?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Người cho là bản nho thuộc hạng háo sát chăng?

– Không! Nhưng... các hạ bỏ qua sự thù hận này khiến lão phu kinh ngạc chẳng ít.

– Kiếm của bản nho chỉ nhuộm máu kẻ hung ác thôi người hãy đi đi.

Cửu Cung kỳ Hiệp miệng mấp máy hình như muốn nói điều gì lại thôi, đưa ngược mũi kiếm chấp tay làm lễ, nhún mình chạy mất.

Đinh Hạo nhanh nhẹn khôi phục lại bản lai diện mục, nhắm hướng Tảo Dương chạy tới.

Đi được khoảng vài dặm đường, bỗng nghe trong bụi rậm bên cạnh đường vọng ra tiếng rên rỉ đau đớn, hắc bất giác động lòng tò mò dừng bước lại ngay, lần mò tìm ra chỗ phát ra tiếng kêu rên, sức thấy một ông lão râu tóc bạc phơ nằm trong bụi rậm, chẳng biết lão bị thương hay là mắc chứng bệnh cấp tính, hắc liền sanh lòng trắc ẩn, cất tiếng hỏi:

– Lão trượng sao thế?

Ông lão đình chí rên rỉ, trợn to cặp mắt nhìn Đinh Hạo, cất tiếng nói một cách yếu ớt:

– Tiểu hữu là người võ lâm chăng?

– Đúng thế!

– Thế thì may quá, tiểu hữu cứu lão!

– Lão trượng bị thương chăng?

– Phải, ta bị nội thương!

Đinh Hạo cau mày nói:

– Ai đã đánh thương lão trượng vậy?

– Hứ! Bọn trời đánh Vọng Nguyệt Bảo kia...

o O o